

நோக்கு

புதுமைப் பா ஒரு

4

க.திர்தழ்

1964

பணிமுறை ஆசிரியர்: இ. இரத்தினம், இ முருகையன்
விலை ரூபா 1/-

நோக்கு

பணிமுறை ஆசிரியர்: இ. இரத்தினம், இ. முருகையன்.

1964 ஏண் 4 —செக்சிற்பியர் இதழ்

முத்திங்களிதழ், செய்யுட்கள வெளியீடு. செய்யுட்கள அலுவலர்: தலைவர், புலவர் சிவன் கருணாலயபாண்டியனார்; துணைத் தலைவர், அ. வி. மயில்வாகனம், ம. முருகேசபிள்ளை; செயலாளர், இ. இரத்தினம்; துணைச் செயலாளர், இ. முருகையன்; பொருளாளர், ஆதி. கருப்பையா; செயலகம், 149/3, காலி வீதி, கொழும்பு. ஆண்டுக் கட்டணம் ரூபா 3-50.

பக்கம்

உலகு முல்லை	1	புலவர் பாண்டியனார்
ஆங்கிலவாணி	2	வித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடராசன்
உரோமியோவும்	5	
யூலியற்றும்		செ. வேலாயுதபிள்ளை
புயல்	10	..
தண்ணளி	14	..
அம்லெற்	15	ஆசிரியர்
சொனற்	18	..
காமன் கைக்களை	21	மஹாகவி
வினசும் அடோனிசும்	22	ஆசிரியர்
வெரோனுவின்	23	
பிரபுமாரிருவர்		..
ஒதல்லோ	24	..
அந்தனியும்	26	
கினியப்பெற்றுவும்		..

தலைமொழி

உலகு முல்லை

இருசுடர்கள் விழித்துலவுங் கடலுடுத்த ஞாலத்
 தெந்நாடோ எம்மொழியோ எவ்வினமோ வீன்ற
 பெருமைதகும் புலத்துறைபோம் புலவர்பெருந் தகைகள்
 புதுக்கியதொல் படைப்புலகப் பொதுவுடைமையன்றோ
 அருமையுறாஉ மாங்கிலமா மாரணங்கை யுலகின்
 அழகியெனப் படைத்தெங்கு மாடிவரச் செய்த
 திருவுடைய சேப்பியர்தஞ் சீர்த்திநில வொளியிற்
 றெள்ளறிஞ ருலகுமுல்லை வெண்மலர்பூத் ததுவே.

அவ்வவர்தம் பண்புசெய லாக்கமொடு பண்பா
 டாவியொடு போய்ப்புதையுண் டாரைநயச் சொல்லால்
 இவ்விவர்தா மென்னவுயி ருண்டாக்கிக் கொடுபோந்
 தென்றும்விழி முற்காட்டு மெழிற்கலைவ லாளன்
 எவ்வகைய வெண்ணமுமெ டுத்தவற்றைச் சொற்கொண்
 டினியபிழம் பாக்கவல்ல வெளியமலர் முனிவன்
 செவ்வைமனச் சேப்பியர்தஞ் சீர்த்திநில வொளியிற்
 றெள்ளறிஞ ருலகுமுல்லை வெண்மலர்பூத் ததுவே.

அம்பலக்கூத் தாடிவழித் தோன்றலவன் போல
 ஆடுதலு மாட்டுதலு மாகியதற் கேற்ப
 வம்பமர்ந றுங்கதையு மக்கதைகட் கேற்ற
 வாயுரையொ டாங்கிலவண் ணப்பாட்டு மாக்கிக்
 சும்பலுறு சேரிதொறுந் தீஞ்சுவையி னோடே
 கோதிலறி யூட்டுகலைக் கோமகனு ளத்துச்
 செம்பரிவிற் சேப்பியர்தஞ் சீர்த்திநில வொளியிற்
 றெள்ளறிஞ ருலகுமுல்லை வெண்மலர்பூத் ததுவே.

ஆங்கில வாணி

— வித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடராசன் —

(“மாக்கபெத்” என்ற நாடகத்திலிருந்து ஒரு கூற்று)

பேராசையினால் உந்தப்பட்ட மாக்கபெத், கூளிகளின் சிலைடைப் பேச்சைக் கேட்டுத் தன் சுற்றத்தவனும், அரசனுமான தங்கனைக் கொலை செய்ய முற்படுகிறான். ஆயினும் அறத்தின் அந்தரங்கக் கூவல் அவனுக்குக் கேட்கிறது. கொடுமை செய்யாதே என அலறுகிறது. ஆனால் மந்தரை போன்ற அவனுடைய மனைவி அவனைத் தூண்டிவிடுகிறாள். இருந்தும் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் ஏற்படும் பிணக்கு அவனுள்ளத்திலே பெரிய புயலை உண்டாக்கிவிடுகிறது. தன்னில்லத்திலே விருந்துண்டு உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் மன்னனைக் கொலை செய்யப் போகும் சமயத்திலே அவன் உள்ளத்திலுண்டாகும் சிக்கலை ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவி நாடகப் பண்பு நிறைந்த அழகிய பேச்சாக்கக் கூறுகிறார். அதன் மொழிபெயர்ப்புப் பின்வருமாறு:-

முடிந்ததும் அதனுடன் காரியம் முடிவுறின்
முடித்திடல் வேண்டும் விரைந்திட; இக்கொலை
விளைவுவே றின்றி வெற்றிகைப் படுமெனின்
தழையுமிச் செய்கையே சகலமும். இங்கே
கால மென்னுமிக் கரைதனி லிம்மையிற்
சாலும்; மற்றம்மை தருபயன் காண்பாம்.
ஆயின் - இப்புவிபிடை ஆற்றிய செயற்கெலாம்.
போயினிப் பெறுபயன் புவியினிலன்றோ?
தாம்தாம் செய்வினை தாமே நுகர்வார்;
கிளர்ச்சியும் புரட்சியும் கேடும் நாமே
வளர்த்திடின் வந்தவை நம்மையே வருத்தும்,
நஞ்சினை யூட்டிட நயந்து வழங்கிய
வியஞ்சனக் கலசம்நம் வாயிலே சேர்ந்தென;
மன்னவன் நமது நாதியு மாவான்.
என்மனை விருந்தினன், இவனைக் கொல்வதோ?
இருபடித் தெனது கடமையு மாகும்;
உருவிய வாளொடு வருபவர்க் கெதிராய்க்

காவல் செய்வதென் கருமமேயன்றோ, — நானே
ஏவலில் வாளினை எடுப்பது கொடுமை.

*தங்கனிம் மன்னன் தகவுகள் பெரிதே
பொங்கிய விநயமும் பொலிந்த நேர்மையும்
கொண்டநல் அரசன் கொடுமையால் மடிந்திடிள்
அண்டமு நடுங்கும் ஐயகோ - பரிவு,
பச்சிளங் குழந்தைபோற் பரிதவித் தலறியே
அச்சம் நிறைந்ததிவ் வருஞ்செயற் றீமையைக்
கண்ணிலாக் ககனக் காற்றிலே யலறி
மண்ணெலா நடுங்கப் பரப்பும்; கேட்டவர்
கண்மழை பொழிந்து காற்றையு நிறைப்பர்;
நோக்கம் வேறெனக் கில்லை - ஒன்றலால் -
தூக்குபே ராசை துரந்திடப் பாய்ந்தேன்;
பாய்ச்சல் தவறிட மண்ணிலே¹ -

(பேச்சு முடிவதற்கிடையில் மாக்கபெத் சீமாட்டி வருதல்)

II

மாக்கபெத், தன்னில்லத்திலே விருந்தாக வந்து தங்கிய
மன்னனைக் கொலை செய்வதற்கு நள்ளிரவில் செல்கிறான்.
சேவகனிடம் செய்தியொன்று கூறிவிட்டுத் தனியனுகிறான்.
அப்போது அவன் மனநிலை சஞ்சலமடைகிறது. வாளொன்று
தன் தலைக்கு நேரே தூங்குவதாகப் பிரமை கொள்கிறான்.
அச்சமயம் அவன் கூறிய கூற்று:-

பானம் தயாரெனிற் படுமணி யொலிக்கவென்று
ஆன அம் மணியிட மறைந்திடு தூங்கு; போ;

(சேவகன் போதல்)

கண்முன் தெரிவது கட்கமோ என்ன?
என்முன் கைப்பிடி எதிர்ப்பட நின்றதே
வா உனைப் பற்றினேன் வந்தா யிலையந்
தோ உன்னுருவம் தோன்றிய தின்னும்

* Duncan தங்கள் - அரசனுடைய பெயர்.

1 மண்ணிலே - என்று பேச்சு முடியவில்லை. மண்ணிலே "வீழ்ந்
திட" என்று முடியுமென்பதைப் பொருளெச்சத்தால் அணு
மானிக்கலாம்.

மாரசுத் தோற்றமே! மற்றென் காட்சியில்
 தேரநின் றதுபோற் கையிற் தென்படாய்
 கனல்படு சிந்தையின் கற்பனைக் கோலமோ
 அனல்படு மனத்திடை யமைந்தபொய் யுருவமோ
 உறைகழித் திட்டவிச் சரிகை போலநீ
 மறுபடி கண்முன் மாறாதெழுந்தனை?

செல்லும் நெறிதனைச் செப்பினை போலும்
 கொல்லும் வழியினைக் குறித்தனை போலும்
 கண்ணினை வஞ்சனைப் பட்டதோ கருத்தால்
 எண்ணிய வேளைப் புலன்களை வென்றதோ
 மீண்டுமுன் தோற்றம்; மின்னிய அலகிலே
 பூண்டகைப் பிடியிலே புதுக்குரு தித்துளி!
 கருத்தினில் நிறைந்தவிக் கடுஞ்செயல் நினைவின்
 உருவெளித் தோற்றமே உற்றதென் கண்ணில்
 யாவதும் வேறிங் கில்லை

ஆவது கருதுவன். ஆழிசூ முலகின்
 பாதியிப் போது படுதுயி லாழ்ந்தது.
 நீதியில் கனவுகள் நித்திரை சூலைக்கும்.
 கொற்றவை வேள்வியிற் கூளிகள் பரவும்
 வற்றிய கொலைமிக வேகமா யடிபெயர்த்
 திந்திர னகலிகைக் கேகிய தன்மைபோல்
 சந்தடி யின்றியே தன்கருத் தியற்ற
 உளறிடு மோநாய் ஊனையால் வேளைகண்
 டளறிய பேயென அசைந்து செற்றிடுமே
 மாளா வியல்பின் மண்டிணி நிலமே!
 கேளா திருப்பாய் கிளருமென் சுவட்டொளி
 எத்திசை நடந்தன பாதமென் றறிந்தால்
 அத்திசை பரந்தவுன் கற்கள் கரைந்தெனைக்
 காட்டிக் கொடுத்தே காலத் தோடியல்
 கேட்டின் கொடுமையைக் கெடுத்திடு மிங்கே
 பேச்சொடு பிசங்கினன் பேதை; மற்றங்கே
 மூச்சொடு கிடந்தான் மன்னவன் - பேச்சுச்
 செயலெனும் வெப்பஞ் சிதைத்திடும்; போகிறேன்

(மணிஓசை கேட்கிறது)

+செயல்முடிந் திட்டது; சிறுமணி யழைத்தது
 சாமணி; தங்கனே! செவி சாயக்காதே
 சேம நிரயமோ துறக்கமோ சேர்வாய்.

+உறுதியும்—விரைவும் நோக்கி இறந்த காலத்தால் கூறினான்
 கொலை இனித்தான் நிகழும்.

செகப்பிரியர் சித்திரிக்கும் சில காதற் காட்சிகள்

— செ. வேலாயுதபிள்ளை —

உரோமியோவும் யூலியற்றும்

[விருந்து மனையில் யூலியற்றைக் கண்ட உரோமியோ நெஞ்சொடு கிளத்தல்]

உரோமி: கங்குற் கதுப்பிற் கனங்குழை யென்னத்
தொங்குவள் போலுந் தூநகை யிவளே
விளக்கொளி சுடர்ந்து விளங்கப் பயிற்றும்;
அளப்பரு மழகே! அவனிக் கரிதே!
கன்னியர் பிறரெலாங் காக்கையே யாக
அன்னவர் நாப்பண் அனமெனப் பொலிவாள்;
இன்றிங் கிவளை எதிர்ப்படு முன்னம்
ஒன்று மழகைக் கண்டில னாதலின
காத லெனமுன் கருதிய தெல்லாம்
பேதைமை யன்றிப் பிறிதிலை நெஞ்சே.

(களம் 1, காட்சி 4, வரி 42 - 51)

[கங்குற் பொழுதிற் கன்னிமாடத்தில் நின்று காதலனை நினைந்து
யூலியற்று இரங்கல்]

யூலி: உரோமி யோவென் உயிரே ஏனே
உரோமி யோவெனும் பெயரினைப் பூண்டாய்?
தந்தையை மறுப்பையோ! பெயர்தனைத்
[துறப்பையோ!
இந்த வகைசெய இசையா யென்னில்,
என்னை யன்பால் ஏற்றருள் வாயேல்
இன்னே என்குலம் இகப்பேன் யானே.

உரோமி: [மறைவில்] இன்னுங் கேட்பனோ? விடையிதற்
[கிறுப்பனோ?

யூலி: உன்பெய ரொன்றே என்பகை யாகும்,
அன்பே, அந்தப் பெயரிலென் னுளதே?
கையுங் காலுங் கண்ணும் முகமும்

மெய்யே யந்தப் பெயர்க்கிலை யாதலின்
 இப்பெயர் எவனோ கொண்டனை ஏந்தால்?
 எப்பெய ரானும் எனக்கினி யாயே;
 உரோசா என்னும் ஒருமல ரதுதான்
 மற்றெப் பெயரில் வழங்கினுந் தனது
 நற்பண் பொன்றும் நந்தா தாகும்;
 ஆதலின் அன்பா அப்பெயர் துறந்து
 காதலின் என்னைக் கையேற் பாயே.

உரோமி: நின்னுரை மெய்யென நெஞ்சங் கொண்டேன்,
 என்னை அன்பென் றேற்பா யென்னில்
 இன்ன வென்பெயர் இன்னே விடுத்துப்
 பொன்னே, புதுப்பெயர் பூண்பன் யானே.

யூலி: யார்நீ இந்த யாமத் திங்ஙனம்
 மறைவிடத் திருந்தென் மறைசெவி மடுத்தாய்?

உரோமி: என்பெய ரதனால் என்னை யாரென
 அன்பே, உணர்த்தும் ஆற்ற லெனக்கிலை;
 நினக்கது பகையாய் நேர்ந்துள தாகலின்
 எனக்கு மென்பெயர் இன்னு தாமே:
 எழுத்தில் அதனைக் காண்பே னாயின்
 கிழித்தெறிந் திடுவேன் கிளிமொழி யாளே.

யூலி: இவ்வாய் மொழிநூ றின்னுமென் செவியாற்
 பருகில னாயினுங் குரவிது தேர்வன்;
 உரோமி யோநீ? மொந்தே கலையோ?

உரோமி: இல்லை, இல்லை; மெல்லியல் நினக்கவை
 அல்லல் செயுமேல் ஆகா வெனக்கே.

யூலி: எங்ஙனம் வந்தாய்? ஏன்வந் தாயோ?
 கடிமதில் உயர்ந்தன, கடத்தற் கரியன,
 கொடிய ரெம்மவர் ஈங்குனைக் காணின்
 இடமிது கொலைக்கள மாகுமால் இன்னே!

உரோமி: காதற் சிறகாற் கடிமதில் கடந்தேன்
 கற்சுவர் காதற் கொருதடை யாமோ?
 காதலெத் தடையுங் கடந்திட லுக்கும்
 ஆதலின் நுமரெனைத் தடுத்தலு மரிதே.

யூலி: எம்மவர் காணின் ஈங்குனைக் கொல்வார்:

உரோமி: அம்ம யானவர்க் கஞ்சேன், அவர்தம்
 இருபது வாளினுந் திருவே யுன்றன்
 இருவிழி யென்னைக் கலக்கிடும் பெரிதே;
 அன்பு நோக்கால் அருள்செய் வாயேல்
 துன்புறுத் தாதெனைத் துன்னவர் பகையே.

யூலி: காண ராகதில் பேணு ருனையே;

உரோமி: இருளெனும் போர்வை எனைமறைத் திடலாற்
 கருதலர் காணார்; காணினு மென்னே?
 நின்னன் பின்றி நெடிதுழந் திறத்தலில்
 அன்னவர் பகையால் அழிவது நன்றே;

யூலி: ஆர்வழி காட்ட அடைந்தனை இவனே?

உரோமி: ஆரென வுனைமுன் அறியத் தூண்டிய
 ஏருறு காதலே எனைவழிப் படுத்தது;
 நல்லறி வெனக்கது நல்கிய தாங்கே
 மெல்லியல், அதற்கு விழியளித்தேன்யான்;
 சேணெடுந் தொலையில் திரைபொரு கரையில்
 வாணுதல் மங்கை வதிவா யாயினும்,
 மாலுமி யல்லே னாயினு மந்த
 அரும்பெறற் பொருளை அடைவான் வேண்டிக்
 கருங்கடல் தனையுங் கடப்பென் துணிந்தே.

யூலி: இருளென் முகத்தினை மறைக்கும் தறிவாய்;
 இலையேல் இன்றியான் சொல்லிய மொழிக்கா
 நாணுவ தென்றன் கதுப்பினிற் காண்பாய்;
 ஒப்பொடு நின்றற் கொருப்படா துள்ளம்
 தப்பெனச் சொன்னவை மறுத்தலு மிலனே;
 பேதை யென்னைக் காதலிக் கின்றையா?
 ஆமெனச் சொல்வாய், அதனையா னறிவேன்;
 உன்சொல் லதனை உறுதியாக் கொள்வன்;
 சூளுரைப் பாயெனிற் பொய்ப்பினும்

[பொய்ப்பாய்;

காதலர் பொய்ப்பிற் கடவுளர் நகுவர்;
 ஆதலின் உரோமியோ அன்புளத் துண்டெனில்
 நெஞ்சந் திறந்து நேர்படக் கூறுதி;
 அன்றி யெளிதில் வென்றனை யெனையென்
 நெண்ணுவை யேல்யான் ஏதிலர் போலப்
 பொதுநோக் கோடு பொருந்துவன்; பொருந்தின்

குறையிரந் தன்புரை கூறுவை பலவும்;
 எளிய ளென்றெனை எண்ணிலை யாயின்
 உலகுடன் பெறினும் உள்ளத்தை ஒளியேன்;
 உண்மையில் அன்பென் உளநிறைந் தொழுகும்;
 நாணிலி யென்றெனை எண்ணினு மெண்ணுவை;
 ஆயினு மென்னை நம்புதி ஐய,
 காதலை யொளித்தங் கேதிலர் போல
 நடிக்குநங் கையரினும் நான்மெய் யுடையேன்;
 இத்தனை யெளிதில் இசைந்ததென் பெண்மைக்
 கொத்த தன்றே; ஒருவரு மிலையெனுந்
 துணிவால் உள்ளத் துணர்ச்சியை உரைத்தேன்;
 ஒளித்திருந் ததனைக் கேட்டனை; கெட்டேன்;
 ஆதலின் என்பிழை பொறுப்பாய் காதற்
 கெளிய ளென்றெனை இளிவுசெய் யாயே.

உரோமி: ஆருயிர் அணங்கே, அவ்வா றுரையேல்;
 ஏருற இம்மரத் திலைமுடிக் கொளிதரும்
 அங்கண் வானுள மதிமேல் ஆணை—

யூலி: திங்கள் தோறும் திரிபுறு மதனால்
 ஓஓ மதிமேல் உரையே லாணை;
 மாறும் மதிபோல் மற்றுன் காதலும்
 மாறு மென்றே மாழ்குமென் நெஞ்சம்;

உரோமி: எதன்மீ தாணை இடுகேன்? சொல்வாய்;

யூலி: ஆணை வேண்டா; வேண்டுமேல் அன்பா
 உன்மீ தாணை உரைப்பாய்; உனையே
 என்னருந் தெய்வமென் றேத்தித் தொழுவேன்;
 நம்பி, உன்மொழி நம்புவன் யானே.

உரோமி: என்று மென்னுளத் தினிக்குங் காதல்—

யூலி: நன்று, குளுரை வேண்டா; நானுன்
 அன்பு மொழியில் மகிழ்வே னாயினும்
 இன்று செய்தவிக் காதற் பொருத்தனை
 ஒன்று மகிழ்வெனக் கூட்டா தன்பா,
 எண்ணித் துணியாச் செயலதை நினைக்கின்
 விண்ணில் தோன்றி விரைந்துடன் மறையும்
 மின்னல் போலும்; மீண்டுந் வருக;
 இன்று முகிழ்த்தவிக் காத லரும்பு

நன்று வளர்ந்து மறுகாற் காண்கையில்
நன்மணங் கமழும் பொன்மல ராகும்;
சென்று வருக; செவ்வனந் துயில்க;
எனக்குள் வமைதி நினக்குமா குகவே.

உரோமி: நிறைவு செய்யாமல் நீங்குதல் நன்றே?

யூலி: நிறைவென் பெறுவையில் விரவினில் அன்பா?

உரோமி: என்குள் கேட்டனை; எனக்கது தந்திலை;

யூலி: கேட்கு முன்னே கொடுத்தேன்; ஆயினும்
மீட்டுங் கொடுக்க விழைவேன் யானே;

உரோமி: கொடுத்ததை மீட்டுக் கொள்ளுவை கொல்லோ?
மடத்தகு நல்லாய் மறிப்பது மெவன்கொல்?

யூலி: மறித்துந் தரவே; மற்றென் றில்லை;
மடவேன் யானென் னிடமுள வதையே
அடைய விழைந்தேன், அள்ளித் தருவேன்
கடல்போல் வண்மை கரையில் தன்புங்
கடல்போ லாழ்ந்தது காதல, இரண்டுங்
கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையா; கூப்பிடும்
குரலொலி யொன்று கேட்கிற துள்ளே
விரைவில் வருவேன் சற்றுநிற் பாயே.

[யூலியற்று மறைகிறான்]

உரோமி: வாழிய இரவே! வாழிய காதல்!
கனவோ நனவோ கண்டது மெய்யோ?
கங்கு லாதலிற் கலங்குமென் நெஞ்சே.

[யூலியற்று மீளத் தோன்றுகிறான்]

யூலி: மூன்று வார்த்தை மொழிந்தபின் என்னின்
நீங்க விடையான் நினக்கின் றளிப்பேன்;
என்னருங் காதல் மன்னவ கேண்மோ;
நின்னது காதல் விழுமிய தாயின்,
நின்னுடை நோக்கம் கடிமண மாயின்,
எங்கே எப்போ தென்னை மணக்க
எண்ணினை யென்னுஞ் செய்தியை நாளைத்
திண்ண மெனக்குத் தெரிவிப் பாயேல்

என்னுடை மையெலாம் நின்னடி வைத்துத்
தலைவ, நீயிம் மலர்தலை யுலகிற்
படரு மிடமெலாந் தொடருவன் யானே.

[களம் 2, காட்சி 2. வரி 33 - 147]

2

புயல்

[பேடினந்து என்னும் தலைமகன் மிராண்டா என்னுந் தலைவியைத்
தலைப்பட்டுக் காதலித்த காட்சிகளிற் சில பகுதிகள்]

(தொலைவிலே வந்த பேடினந்தைத் தந்தை காட்ட மிராண்டா
வியத்தல்)

மிராண்டா: அண்ணல், அவ்வுரு யாதோ? வலிமை
கண்ணிய வருவம் காட்சிக் கினிதால்,
திண்ண மஃதொரு தெய்வத மாமே.

[களம் 1, காட்சி 2. வரி 409 - 12]

(அவன் மண்ணுலகத்துள்ள ஒருவனையெனத் தந்தை உணர்த்திய
போது அவன் வியத்தல்)

மிரா: பூவில் இந்தப் புண்ணியற் கண்டிலேன்
தேவன் இவனெனச் செப்புவன் யானே

[களம் 1, காட்சி 2. வரி 417 - 18]

(மிராண்டாவைக் கண்ட பேடினந்து வியத்தல்)

பேடினந்து: தெய்வம் நீயெனத் தேருவன் இவண்
வைகுவை யாயின் வரமெனக் கருள்வாய்,
புதியன் யானிவன் வதியுமா றறியேன்
அதிசயப் பொருளே அறிவுரை சொல்வாய்;
முன்னம் யானுனை வேண்டுவ திதுகேள்:
கன்னியோ? அன்றிக் கற்புடை யாயோ?

மிரா: ஐய, யானோர் அதிசயப் பொருளலேன்
மெய்யே கன்னி; மேவிலன் கற்பே.

[களம் 1, காட்சி 2, வரி 421 - 428]

பேடி: கன்னி நீயென்றிற் காதலை யொருவற்
கின்னு மளித்திலை யென்னில் அணங்கே
நேப்பிள் இராணி யாக்குவன் நினைவே.

[களம் 1, க ட்சி 2, வரி 447 - 49]

(காதலன் மரக்குற்றி காவலதைக் கண்டு கன்னி கலங்குதல்)

மிரா: அந்தோ கொடுமை! ஆவென் செய்தீர்!
நொந்தீர் உடலம்! நோகுமென் னுளமே!
எந்தை குவியென ஏவிய விறகிதை
அந்த மின்னல் அழித்திட விலையே!
ஆறுக சற்றே அமருக; குற்றியை
நிலத்தி லிடுக; நெருப்பினில் எரிகையில்
நலத்தகு மும்மை நலிவுசெய் தற்கே
கண்ணீர் வடித்தமுங் கட்டை யிதுவே;
எந்தை கல்வியில் ஈடுபட் டுள்ளார்;
இந்த வேளை வாரார் ஈங்கே.

பேடி: என்னருந் தலைவீ, என்கடன் செய்முனம்
துன்னிருள் சூழச் சுடர்மறைந் திடுமே.

மிரா: அவ்வாறாயின் ஆங்கப் பணியைச்
செவ்வனம் யானே செய்குவன்; என்னிடம்
குற்றியைத் தருக குவியலிற் சேர்ப்பேன்,
சற்றிவ ணிருந்து தளர்வகற் றுகவே.

பேடி: இல்லை, இல்லை என்னரும் பொருளே,
புல்லிய தொழிலிதை மெல்லியல் நீசெய
வறிதே பார்த்திங் கிருப்பன் கொல்லோ?
முறிகவென் முதுகே! அறுகவென் நரம்பே!

மிரா: நுமக்கிது தகுமேல் எனக்குந் தகுமே,
நுமக்கு வெறுப்பாம் இப்பணி; இதையான்
அருத்தியிற் செய்வன் ஆதலின் நும்மினும்
திருத்த மாகச் செய்குவன் எளிதே.

புரசுரோ [மறைவில்]

நொய்ய புழுவே, நோயுற் றனையித்
தெய்வ தண்டனை தெரிக்குமுன் நோயே.

மிரா: இளைத்தீர் போலும்;

பேடி:

இல்லை, இல்லை,
எம்பெரு மாட்டி என்னரு கிருக்கையில்
கங்குலும் நல்ல காலையாம் எனக்கே;
இங்கொரு வரம்யான் வேண்டுவன் நிற்பால்.
இறைவழி பாட்டில் இயைத்துப் பரவற்
கறிய விழைவேன் அம்மநின் பெயரே.

மிரா:

என்பெயர் மிராண்டா-என்செய்தேன் எந்தாய்!
மீறினன் ஆணை; சீறுவீர் கொல்லோ?

பேடி:

வியத்தகு மிராண்டா, வியப்பின் முடியே!
நயத்தகு பொருளிலை நானிலத் துனைப்போல்;
நங்கையர் பலரை நயப்பொடு பார்த்துளேன்.
அங்கவர் குதலை அஞ்செவி மடுத்தளேன்,
பலநலங் கருதிப் பலரை மதித்துளேன்,
இலரவர் தம்முள் இதய நிறைந்தார்;
திருந்தெழில் மடவார் செம்மை நலத்தொடு
பொருந்தாப் பண்பும் போரிடக் கண்டேன்;
ஆயின் நீயோ அழகெலாந் திரண்டே
நேய நெஞ்சொடு நிறைகுணம் பூண்டுனை;
ஈடு மெடுப்பும் இல்லாய் நீயே
பீடுறு பெண்மைப் பிழம்பென லாமே.

மிரா:

என்னை யன்றி இப்புவி தனில்யான்
என்பா லாருள் எவரையு மறியேன்;
என்முக மாடியிற் கண்டதை யல்லாற்
பின்னொரு பெண்முகம் பேதையான் கண்டிலன்;
என்னருந் தந்தையும் ஏந்தலு மல்லால்
இந்நிலத் தாடவர் எவரையுங் கண்டிலன்;
மற்றை மாந்தர் எத்தகை யாரெனச்
சுற்றறி வுடையேன் தேரேன்; ஆயினும்
நாண மென்னும் நல்லணி பூண்டேன்
ஆணினத் தும்மலால் ஆரையும் விழையேன்
மற்றொரு வடிவை மனத்தால் மதிக்கக்
கற்பனை செய்துங் காண்கிலன் — என்னே
பற்பல சொல்லிப் பிதற்றுவென்! எந்தை
கற்பனை தனையும் மறந்துவிட் டேனே!

பேடி:

என்னுடை நாட்டில் இளங்கோ யானே,
மன்ன நென்றெனை மதித்தலும் தகுமே;
குற்றி சுமக்குங் கொடுந்தொழி விதுதான்

மற்றென் மனத்துக் கொவ்வா தாயினும்,
என்னுயிர் உரைக்கும் நன்மொழி யிதுகேள்:
அன்பே யுன்னைக் கண்டவக் கணமே
உன்பணிக் கென்றன் உள்ளம் விரைந்தங்
கோடி யுன்பால் உறைதலின் அடிமை
நாடி யுனக்குச் செய்குவன் யானே.

மிரா: ஐயவென் மீதுமக் காதரமுண்டோ?

பேடி: வானமும் இந்த வையமும் இரண்டும்
நானுரைப் பதற்கு நற்கரி யாகுக,
பாலொத் தினிக்கும் பணிமொழி கேளாய்,
ஞாலத் துள்ளவை யாவினு மேலாக்
கருதி யுன்னைக் காதலின் மதித்துப்
பொருவி லன்பாற் போற்றுவன் யானே.

மிரா: திருமணம் புரிந்தென் செங்கரம் பற்றின்
பெரும, நும் மனையாம் பெரும்பே றடைவேன்;
பணமிங் கிலையெனில் மடியுங் காறும்
பணிபுரிந் துமக்கே பாங்கி யாவேன்;
பாங்கி யாகும் பான்மையு மின்றேல்
நீங்கா வடிமை யாகுவென் நுமக்கே.

பேடி: ஆருயிர்த் தலைவீ, அடிமையா னுனக்கே.

மிரா: அப்போ தென்றன் ஆளன் நீரே.

பேடி: ஆமாம்; அன்புப் பிணிப்புக் கிசைந்தேன்
இந்தா என்கை தந்தேன் உனக்கே.

மிரா: காத லுளத்தொட்டென் கையுந் தந்தேன்
போதும், பிரிவேம் அரைமணிப் போதே.

[களம் 3, காட்சி 1, வரி 15-31]

தண்ணளி

[வெணிக வணிகள்]

தண்ணளி யென்பது தகைத்தல் இலாதது;
 விண்ணின் றிழியும் மென்மழை போல
 ஈர நெஞ்சில் இயல்பிற் சுரப்பது;
 ஈவோன் ஏற்போன் இருதிறத் தார்க்கும்
 தாவில் பெருநலந் தருஉந் தகையது;
 வலிமை சான்ற வல்லார்க் கெல்லாம்
 வலிமைக் கதுவே வரம்பா யமைவது;
 அரியணை யமரும் அரசற் கவனது
 விரிகதிர் முடியினும் விழுத்தக வுடையது;
 மற்றவன் கோலெனில் மண்ணுல காளுங்
 கொற்றங் குறிப்பது; குரிசிலர்க் குரிய
 உட்கு மச்சமும் உறைதற் கிடமாயது;
 அஞ்சுதக வுடையவக் கோலோன் ஆணையின்
 விஞ்சிய தண்ணனி விழுமிதே யம்ம;
 உலகாள் வேந்தர் உள்ளத் தவிசில்
 உறையு மதுவே இறைவற் குரிய
 ஒருபெரும் பண்பென் றோதவும் படுமே;
 தண்ணளி தழீஇத் தகவொடு முறைசெயின்
 மண்ணக மாளும் மன்னவன் ஆற்றல்
 கடவுள் தென்னக் கவினுமா லீங்கே;
 ஆதலின் யூத, அறநெறி வழுவா
 நீதி யொன்றே வேண்டுதி யாயினும்
 உறுதி மொழியிதை உளங்கொள் வாயே;
 கண்ணோட்ட மிலாது முறைசெயின் வாழ்விற்கு
 கடைத்தே நேமிது திண்ணம்; கடவுள்
 இன்னருள் வேண்டி இரப்பேம் பிறருக்
 கன்னதை மறுப்பின் அவனருள் பெறேமே.

களம் 4, காட்சி 1. வரி 179 - 197.

—செ. வேலாயுதபிள்ளை

அம்லெற்

எல்சினோர் மாளிகையில் அம்லெற் தன் விதியை எண்ணிப் புலம்புகிறான். இது அவனின் ஒரு புகழ்பெற்ற தனி மொழி. அம்லெற் தென்மாக்கின் இளவரசன். அரசனான அவன் தந்தை அண்மையில் இறந்தான். அரசனின் ஆவி அவனுக்குத் தோன்றி தான் தன் தம்பியால் கொல்லப்பட்டதாகக் கூறுகின்றது. அரசனின் தம்பி அரசன் அரியணையையும் அரசியையும் கவர்ந்திருந்தான். ஆவி மகளை யஞ்சம் தீர்க்குமாறு கட்டளையிகிறது. அம்லெற்றிற்கும் பல ஐயங்களும் இடையூறுகளும் தோன்றுகின்றன. இத்தனிமொழியில் அவன் வாழ்வில் தான் கொண்ட கசப்பையும் தாய்மீது கொண்ட வெறுப்பையும் கூறுகிறான்.

ஓ! திண்திணி ஊனிது உருகி நீர்த்துப்
பனியெனத் துணியிலோ? நித்தன் தணை,
தற்கொலை தனைத்தடை செய்யாது அமையிலோ?
இறைவ! உலகிதின் பெறுதியில் எத்துணைச்
சிறுமை. மெலிவு புன்கண், சிதைவென
என்னுளம் எண்ணுதே. என்ன? சீச்சீ!
களையறக் கழனியிவ் வுலகு; வித்திட
வளர்வது; இயற்கையின் இழிவும் சட்டமும்
முழுமையும் இதனைக் கெழுமின; விதியிதோ?
மாண்டிரு மாதமே! இல்லை, அவ்வளவு
இல்லை! இரண்டிலை; எத்துணை மாண்புடை
மன்னன்! காட்டேரிக் கமைந்த ஞாயிற்று
அண்ணல்; என்றன் ஆயினில் அத்துணைக்
காதலோன்; விண்வளி தானும் அவள்முகம்
நோதக மேவ நெஞ்சம் பொறுக்கான்.
இவற்றை என்னுளம் இருத்தவோ? இறைவனே!
ஞாலமே! என்சொல, பசிதன் மிசைவினால்
மேலும் மிகைத்தெழு மாறுபோல் அவளவர்
தோள்மிசை தூங்குவள். எல்லாம் ஒருமதி
தாண்டுமுன்; சிந்தையில் ஊன்றவோ இதைநான்!
மெலிவே நின்பெயர் மெல்லியல்; அளியர்
எந்தை! கண்மழை சிந்தி நீலிபோல்
அவருடல் தொடர்ந்த அடிமதி ஒருமதி
தேயுமுன், அவள்ஏன்? அவளோ - இறைவா!

உய்த்தறி உணர்விலா விலங்கும் நோற்கும்
 துயரினை மிகுநாள் - அவளோ! என்சிறு
 தந்தையை எந்தையின் தம்பியைக் கூடினள்.
 எந்தைக் கவனினை, ஏக்குளிசு¹ தனக்குநான்
 கொள்ளினை; ஒருமதி கழியுமுன்; உரிமைகள்
 அளவுமில் கண்ணீர் உப்பெலாம் அவள்கண்
 ஒளியினைத் துறக்குமுன்; வேட்டனள் ஒருவனை.
 மறங்கூர் கதியே! முறையில் அமளியில்
 திறம்படச் சேர்த்தனை. நன்றன்று இது; இனி
 நன்று தருவது மன்றிது. எனினுமென்
 நெஞ்சே! பொன்றுக; என்னை? என்
 நாவினைக் காத்தல் என்பணி அல்லவோ.

II

பாழ்ப்பிடித்த தன் அரண்மனையில் அம்லெற் தன்னுள்
 பேசிக்கொள்கிறான். தன் தந்தை கொலைபண்ணப்பட்டார் என்பதை ஆவியுருவில் வந்த தன் தந்தையிடமிருந்து அறிந்த பின் பேசிய பேச்சிது. ஆங்கில மொழியில் மிகச்சிறந்த பகுதியிது. மனிதனின் கயமை தன்னைச் சூழ்ந்துநிற்பதை அவன் காண்கிறான். தன் கடமை வஞ்சம், என்பதை அவன் உணர்ந்ததும் அவன் மனம் தளர்ந்துவிடுகிறான்.

வாழ்வோ மாளவோ? கேள்வி அதுவே!
 பாழ்த்த ஊழின் அம்புஎறி அனைத்தையும்
 பொறுத்தலோ, துன்பப் பெருங்கடற் கெதிராய்
 கரம் கலம் பற்றிப் பொருதவை அழித்தலோ,
 யாதுஉள விழுமை? இறத்தல்; துயிலல்;
 போதும்; துயிலெனின் இதயநோ, ஊனியல்
 ஆயிரம் இயல்பதிர்வு அனைத்தையும் இறுத்தல்
 ஆயின், பற்றெடு அவாத்தகு நிறைவது
 என்க; இறத்தல் துயிலலே; துயிலல்
 கனவலாம்; அதில்தான் அராவல்; சாத்துயில்
 அதனில்இச் சானியல் குரம்பையைக் கழற்ற
 எதிருறும் துயில்நமக்கு ஓய்வு நல்கிடும்.
 ஒருவாழ் நாளை நிரய மாக்கு
 மாணமும் உண்டு; மானிடன் எவன்தான்

காலக் கறுவல், கசையடி, ஆள்வார்
கொடுங்கோல், கயமை, மிடுக்கின் அவமதி,
ஒறுத்த காதல், உழந்த வேதனை,
நீதியின் தாமதம், பதந்தரு பெருமிதம்,
தகைவிலார் பொறைகொள் தகைமைசேர் வெறுப்பு
என்றிவை எல்லாம் ஏற்பன்: தனிஓர்
துன்னுளி தன்னால் தன்முடிபு ஒடுக்கும்
ஓய்வழி ஓர்ந்தவன்; தேய்வளி வாழ்வில்
தேம்பி வியர்த்திடச் சேர்கமை யாவும்
ஏற்பவர் யாரே? எனினும் இறப்பின்
வழிமீள்பு அறியா வம்பலர் புலத்தின்
பின்னிகழ்பு ஓரா இன்னலின் அச்சம்
ஏய்க்குமே உளத்தினை; ஏய்த்து, நாம் முன்னரே
ஆய்ந்து தேர்ந்திடா ஆரஞர் புகுதலில்
இன்றுள வற்றை ஏற்றிட வைக்குமே!
இங்ஙனம் மனச்சான்று எம்மைப் பேடிகள்
ஆக்கும்; அவ்வழி ஆன்ற துணிபின்
இயல்தகை தானும் ஏற்றமில் சிந்தனை
தன்னால் நொடித்திடும்; தனியார் கதியும்
ஆர்வும் சார்ந்த ஆழ்வினை தாமும்
திசைதிரிந் ததனால் நெறிமிகப் பிறழ்ந்து
வினைகெடல் உண்டு; சூழ்க அமைதி!
இனியை, ஒபிலியா! இன்னர மகளே!
என்பிழை யாவுநின் தொழுகையில் நிலவுக.

பாண்டியன் பரிசு

பாண்டியன் பரிசுப் போட்டிக்குக் கிடைத்த பாக்கள் பரிசிற்
சூத் தகுதியில்லாதிருப்பதை மிக மனவருத்தத்துடன் அறிவித்துக்
கொள்கிறோம்.

— ஆசிரியர்.

செக்சிற்பியரின் சொனற்றுகள்

சொனற்று ஆங்கிலப் பாவகை ஒன்று. 10 அசைகள் கொண்ட 14 அடிகள் கொண்டது. இதன் இயையில் ஓர் ஒழுங்குண்டு. அது அஇஅஇ, உஎஉஎ, ஐஐஐஐ, ஆஆ என்ற ஒழுங்கில் வரும்.

சொனற் என்

1

அழகிய உயிரவை ஒங்கல் அவாவுவம்
வளமலர் அதனால் புலராது இலங்க;
பழுத்தவர் நாள்கழிந்து இலராய் மாளவும்
இளம்பவர் குழகர் அவர்நினைவு ஓம்புவர்.
எனின்உன் ஓண்கண் உன்சுவை நுனித்தே
தனைத்தகி எரியினால் உயிரொளி ஊட்டி
புன்மைகூர் புலத்தில் பாழ்மை விளைத்திடும்.
உன்பகை நீயே நீயே உன்ஊறு.
பன்னிற வேனிலின் தனியொரு தூதினாய்
அவனியின் யாணர் அணியென விளங்கி
உனதரும்பு அதனில் உன்னுறை புதைத்தனை;
இவறால் அழித்தனை; மெல்லியல் உலோபி!
உலகிற்கு அருள்; இலை, ஊணி ஆகுவை;
கல்லறை உடலால் உலகுறை உண்ணலால்.

2

நாற்பது மாரிநின் புருவம் சூழ்ந்து
நின்னெழிற் புலத்தில் ஆழ்குழி போழவும்
மாற்கண் கொள்நின் மைந்தின் புகழிசை
புன்வினைச் சிதைகளை எனப்பொலி விழந்திடும்.
பின்உன் எழிலின் புகலிடம் யாது?
புகழ்ஒளிக் காலப் புதையல் எங்குளது?
எனவும், என்றன் குழிதாழ் கண்ணெனப்
பகருரை யனைத்தும் பாழ்வசை, பயனில்
புகழுரை யாகுமே. என்சிறு மகவிது
என்றிலை கூறும், என் மூப்பும் விளக்கும்

தகையது எனில், நின் சாயல் மிகுசீர்
 மன்னுமே; அவனெழில் உனதனைத் தொடர்ந்து;
 முதுமையில் புதியது முகிழ்க்கு, நின் குருதி
 கசியவும் மற்றது காயவும் காண்குவை.

3

ஆடிபார்த்து அங்குறும் முகங்கண்டு இன்னொன்று
 ஆக்குநல் வேளை இதுவென மொழிகுவை;
 நாடிநீ மீள்புதிது இயற்றத் தவறின்
 பார்க்கு வஞ்சம் ஓர் தாய்க்குச் சாபம்
 நேர்ந்ததாம்; என்னைநின் ஏர்வினை ஏலா
 உழவிலாக் கருவக அழகுளாள் எங்குளாள்?
 சார்மரபு அறுக்கும் தன்பாற் காதற்
 கல்லறை அவாவும் புல்லன் யாரோ?
 நீயுநின் அன்னையின் ஆடியே, அன்னவள்
 தன்னிள வேனிலை உன்னுளே கண்ணுறும்.
 ஆயின்உன் ஆயுட் பலகணி வழியாய்ப்
 புன்திரை சூழினும் காண்குவை உனதுஇப்
 பொன்பொழுது;நினைவற வாழிலோ மாள்குவை
 தனியே உடன்றின் படிவமும் மடியும்.

4

இசையில் எழிலோய்! நின்னெழில் உரிமையை
 உன்னில் அழிப்பது நன்றோ? இயற்கை
 உதவுவாள் அல்லால் அளிப்பவள் அல்லள்.
 என்னை? அளியவள் அளிப்பார்க் களிப்பாள்;
 ஆக எழில்சேர் இவறி! அளிக்கென
 அளித்த வளக்கொடை இழித்தல் அழகோ!
 ஆக்கமில் வட்டியாய்! ஆள்நிதி கொண்டும்நீ
 இளிவர வாழ்வது இயைபோ சொல்வாய்!
 உன்னோடு நீயே தனித்திருந்து இயலல்
 உனக்கு நீ வஞ்சனை புனைந்தது அல்லவோ!
 எனவே இயற்கை ஏகுதி என்றுனைப்
 பணிப்பின் ஏற்றநற் கணக்கெது காட்டுவாய்?
 பயன்படாது உன்னோடு புதைபடும் நின்னெழில்
 பயன்படின் நின்றுன் பழநலம் ஒம்புமே.

53

கோடி மாயம் கொள்நிழல் பணிந்திட
ஆயநின் திரவியம் ஆம்பொருள் யாவோ!
கூடும் யார்க்கும் ஒருநிழல்; ஒருதனி
நீயோ இசைத்தனை சாயல் அனைத்தையும்.
அடோனிசை வரைந்திடில் படிவது உன்றன்
வறியவோர் விம்பமே; எலனின் கதுப்பினில்
கடியழகு அணியெலாம் தொடுப்பினும் புதுமைநின்
கிரேக்கப் புனைவு; உரைத்திடும் ஆண்டின்
வசந்தம் விளைவிவை உளங்கொளில் ஒன்றுநின்
எழிலின் நிழலையே மொழியும்; மற்றதோ
இசைசேர் வண்மையை இயம்பிடும். என்றும்
ஒளிநிறை வடிவெலாம் உண்னையே உணர்ந்தனம்.

புறத்தழ கெலாம்நீ பங்கு கொள்ளினும்
நிறையகம் தனக்கோர் இணையுனக் கில்லையே.

54

வாய்மை ஈந்திடும் இன்னணி தன்னால்
எழிலின் எழிலும் எத்துணை ஓங்கும்!
சாயல்உண்டு உரோசிற்கு ஆயினும் அதில்வாழ்
செழிவிரை கண்டுஅதன் எழில்மிக என்போம்.
பிணிமலர் பலதாம் உரோசின் நறுமண
நிறநேர் நிறைவளச் சாயல் கொள்ளும்,
முண்மிசை படுக்கும்; கோடை மூச்சினில்
மறைபோது அனிழ்ப்பொழுது இசையோ டாடும்
காட்சியே அவற்றிற் கணிகலம்; காதல்
கனமற் றவைவாழ்ந்து வாடி மடிய
மாட்சிசேர் உரோசுகள் மடியா; அவற்றின்
இன்னறஞ் சாவினில் இன்மணம் கமழும்.

ஆரெழில் இளைஞ! நின் ஏர்கவின் மடியின்என்
சீரியல் கவிநின் மெய்ம்மை வடிக்கும்,

116

உண்மை உளங்கள் புணர்தற்கு இடையூறு
அளிப்பவன் அல்லன்நான்; அவற்றிடை மாற்றம்
அணையவும் மாற்றறும் காதல் காதலோ!
இளைத்தார் இளைக்கச் சளைப்பதோ காதல்!

இல்லை கலங்காத நிலைகொள் விளக்கது.
 புயல்பல காணினும் பெயராத் தகையது.
 நிலையுயர்பு அளப்பினும் நலவுயர்பு அறிவரும்
 பெயர்வியல் படகிற்கு அமைந்த உடுஒளி.
 கவுளொடு செவ்விதழ் காலவாட் படினும்
 காதுலைக் காலம் காய்தல் கூடுமோ!
 தவறுமோ காதல் பொழுதொடு மதியொடும்,
 மீதூர்ந் தோங்குமே தீர்ப்பு நாள்வரை;
 ஓதுமில் வென்னுரை வழுவென நிறுவிடின
 காதலு மில்லையிக் கவியு மில்லையே.

காமன் கைக் கணை

(சொனற் - 154)

“மஹாகவி”

நெஞ்சைத் தகிக்கும் நெருப்பு மலர்க் கணையைக்
 காமன் அயல் வைத்துக் கண்ணுயர்ந்தான்
 முன்னொரு கால்:
 கொஞ்சமும் காமம் விழையாத கொள்கையினோர்
 நாம் என்று கூறி நடந்தங்கு வந்த தொரு
 கன்னியர் கூட்டம். இவருட் கடுஞ் சிவப்பி
 எத்தனையோ உண்மை இதயம் குளிர்வித்த
 அன்னதைக் கையில் எடுத்தாள். அதனாலே
 நித்திரையில் ஓர்குமரி பாற் தன் நெடுங்கணையை
 இச்சைகளின் மன்னன் இழந்தான். இவள் அதைக்
 கிட்ட இருந்த கிணற்றுள்ளே தோய்த்துவிட,
 அச் சூட்டில் வெந்தநீர் அன்றிருந்தே ஆடவர், நோப்
 பட்டார், குளித்தாற் பரிகாரம் ஆயிற்றும்!
 நாரி ‘இவ’ளால் நானும் குளித்தேன். ஆம்,
 நீர் நனைக்காக் காமன் நெருப்பந்த நீர்ச் சுடுமே!

வீனசும் அடோனிசும்

ஊதா முகத்தொடு ஆதவன், காலை
 அரற்ற, இறுதியிற் பிரியுங் காலை;
 செங்கவுள் அடோனிசு துரத்தினள் அவனை.
 வேட்டை விரும்பவன் வேட்கையை எள்ளினன்.
 நோவுள வீனசு தாவினள் அவன்பால்,
 விறல்மன வரனென வேண்டினள் காதல்.

‘என்னிலும் மும்மை எழிலோய்! புலந்தரு
 நன்மலார், உவமனில் இன்பே, அரமகள்
 நானே! ஆணவன் வெள்கிடும் அழகியாய்,
 புறவினில் உரோசினில் வெண்மையோய்
 செம்மையோய்
 உன்னைப் படைத்த உறழியல் இயற்கை
 உன்னை உலகு பொன்றும் என்னுமே.

வெளிற்றுத் தந்தஇவ் வளைவினுள் உன்றனை
 வளைத்தனன், வாஞ்சையாய்’, என்றவள்.
 தொடர்வாள்.
 ‘நானேர் சோலைநீ அதன்இன் உயிர்மான்
 சுயத்திலும் தடத்திலும் கண்ணிய சுவைக்கலாம்
 எயிற்றினில் அயிலலாம்; குன்றிவை
 பொன்றிடிச்
 இன்சுனை துயிலும் கீழ்ப்புலம் தோயலாம்.

எல்லை இதனுள் இன்வரை பலவுள்;
 கனிக்கீழ்ப் புல்லொடு நனிமகிழ் தருவெளி
 சுழன்றுயர் குன்றம், மறைததர் தூறு,
 மழைபுயல் நின்றிவை மறைத்துக் காக்கும்.
 காநான் எனில்நீ யதன்மான் காண்க,
 கோடிநாய் குரைக்கினும் ஒன்றுனை அணுகுமோ!

வெரோனாவின் பிரபுமாரிருவர்

உன்றன் தியாகம், கண்ணீர், மூச்சு,
 உன்னகம் யாவையும் அன்னவள் எழிலின்
 சந்நிதி முன்னர்ச் சாற்றுக பணிவுடன்;
 உன்மை யுலரும் வரையும் வரைக;
 பின்னர் கண்ணீர் கொண்டதை நனைக்க;
 அன்ன நேர்மை இயம்பும் உணர்ச்சி
 தேக்குநல் வரிசில யாக்க; என்னை!
 பாவலர் நரம்பினில் படைத்த வீணையின்
 பொன்னிசை, உருக்கினைக் கற்களை உருக்கும்;
 புலியினை ஒடுக்கும்; ஒலிபுகாக் கெவிகளைத்
 துறந்து நீர்வாழ் பெருவிலங் கதனை
 மணலினில் ஆடப் பணிக்கும்; உன்விதி
 நோகும் இரங்கற் பாக்களின் பின்னர்,
 இன்னொலிப் பல்லியம் ஒன்றுடன் உன்னக
 மெல்லியல் துயிலறைப் பலகணி தனைநீ
 நள்ளிர வதனில் நண்ணுக; பல்லியம்
 தன்னில் கவலும் இசையொன் றினைக்க;
 இரவின் சாநிகர் அமைதி இத்தகை
 இரங்கும் இன்னிசை முறைப்பாடதற்குநல்
 வாய்ப்புடைத் தாகும். இதுவழி யன்றி
 அவட்பெற வேறு வழியிலைக் காண்க.

ஓதல்லோ

சைப்பிரசுப் படையின் ஆணையாளனான ஓதல்லோ தெசுதமோனாவை மணந்தபொழுது தன் காதலை அவளுக்குக் கூறுகின்றான்.

நினக்குநான் மறுப்பதொன்றில்லை...
மேதகுபேதாய்! காதலில் தவறின்
பேரழிலென்னை ஆட்கொளும் கண்டாய்.
ஆயினும் நானுனைக் காதலிக் கின்றேன்;
காதலில் தவறும் போதெல்லாம் என்றன்
ஆகம் பாழ்மையில் மூழ்குதல் காண்பாய்.

ஓதல்லோவின் துணையான இயாகோ ஓதல்லோ வின்லெப்
றினன்ற் கசியோவில் பொறமை கொண்டவனாயிருக்கிறான்.
கசியோ தெசுதமோனாவுடன் கள்ளக் காதல் கொண்டுள்ளான்
என்று இவன் புனைந்துரைக்க ஓதல்லோ அதை நம்பிவிடுகி
றான். அதற்கு ஒரு சான்று கேட்கிறான். இயாகோ தான்
கவர்ந்த ஒரு கைக் குட்டையைக் காட்டுகிறான். இது ஓதல்லோ
தெசுதமோனாவிற்குக் கொடுத்த கைக்குட்டை. ஓதல்லோ
அதைக் கண்டதும் மனைவியிற் சந்தேகம் கொள்கிறான். மனைவி
யிடம் கைக்குட்டையைக் காட்டும்படி கேட்கிறான். அவளிடம்
அது இல்லை. அவன் வெகுண்டு சொல்கிறான்.

எகித்தியன் ஒருவன் என்றாய்க் களித்த
எழில்சேர் குட்டை, அதன்.....அதன்
நெசுவெலாம் மாந்திரம் கொழிக்கும்; அதுதான்
ஞாலத்தில், ஞாயிற்றின் இருநூறு சமுற்சிக்
காலத்துக் கட்டுரைப் பாடினி ஒருத்தி, தன்
பாடுரை திறத்தில் தைத்தணி மூட்டிய
கைத்திறன்; அதனின் பட்டிழை வளர்த்த
புழுக்கள் தைவிகம் கெழுமிய;
கைபுனை வல்லார் கவின்பெறச் சமைத்த
கன்னியர் ஆகக் குழைவினில் வண்ணம்
கொண்டதக் குட்டை.

பின் ஒருநாள் ஒதல்லோ தெசுதமோனாவைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் அவள் துயிலும் அறையுள் போகிறாள். அவள் துயின்று கொண்டிருக்கிறாள். அவன் கையில் விளக்குடன் பிரவேசிக்கிறாள். கதவைச் சாத்துகிறாள். சொல்கிறாள். (5.2)

காரணம், காரணம், அதுதான் முக்கியம்
இறைவா! நிறையொளி உடுக்காள்! அதுஎது
என்றுநான் கூறேன்; எனினும் அவள்தன்
குருதி சிந்தேன்; குளிப்பனி அதனிலும்
வெள்ளிதாய், சிலேசேர் பளிங்கினும் பசுந்தாய்
அமைந்த அவள்தோல் மறுகொளப் பொறேன்நான்.
ஆயினும் அவள்இனிச் சாதல் வேண்டும்.
இல்லையேல் ஆடவர் பலர்க்கவள் இரண்டகம்
இழைப்பன். ஒளியினை அவிக்க, பின்னர்
ஒளியினை அவிக்க. ஒளிவிடு ஏவல!
உனைநான் தணிக்கின் நின்னொளி மீள
ஏற்றல் கூடும் என்மனம் தவிக்கின்.
மேம்படு இயற்கையின் சூழ்நிறை கோலமே
உன்னொளி ஒருமுறை ஒடுக்கின் மீள
நின்னொளி ஒளிர்க்கும் வன்மைசேர் தீயினைக்
காணலும் கூடுமோ!

(விளக்கினைத் தணித்தல்)

உரோசினைப் பறித்தபின்
மீண்டும் அதற்கு வாழ்வுநான் அளித்தல்
இயலுமோ! அதுதான் கயங்குமே! கொம்பரில்
அதைநான் மணப்பன். விரைகமழ் மணமே!

(முத்தமிடல்)

அறத்தின் கோலினைப் பிறழ்நெறி உய்க்கும்
திறன்மிகக் கொண்டனை. இன்னுமொன்று.

இன்னுமொன்று.

இறப்பினும் இந்நிலை இயல்க. கொன்றபின்
காதல் கொள்வன்நான். இன்னொன்று. இதுவே
இறுதி; இத்துணை இன்புமுன் இத்துணை
மறலி யான தில்லையே! ஆயினும்
கதறுவன்; கண்ணீர் இவைதாம் கொடியவை.
துயரிது தைவிகம் தோய்ந்தது. காதல்
பயப்பதைக் கொல்வது; விழித்தனர் அவள்தான்.

அந்தனியும் கிளியப்பெற்றுவும்

அந்தனி, ஒக்தேவியசு சீசர், லெப்பிடசு என்போர் ரோமப் பேரரசை ஆண்ட மும்மூர்த்திகள். கிளியப்பெற்று கிரேக்க அரசி. மிலோ, டெமெற்றியசு, ஈரோசு என்போர் அந்தனிக்கு நண்பர். சாமியன், ஈராசு ஆகியோர் கிளியப்பெற்றுவுக்குப் பணிப்பெண்கள். புல்வியா அந்தனிக்கு மனைவி. சீசருக்குத் தங்கை.

அங்கம் 1

களம்-1 அலெக்சான்ட்றியா. கிளியப்பெற்றுவின் அரமனையில் ஓர் அறை.

(டெமெற்றியசும் மிலோவும் வருகின்றனர்.)

மிலோ- சே! நம் தளபதியின் முற்றற் சிறு காமம் எல்லை கடந்தே இழிகிறது. போர்க்களத்துப் பேரணிகள் மீதுபிரபை மிகு செவ்வாய் போல ஒளிர்ந்தவிழிகள் பொது நிறத்துத் தோலில் திரும்பித் தொழும்பு புரிந்திறைஞ்சும். நெஞ்சவார்ப்பூட்டை நெருடித் தெறிக்க

[வைத்து விம்மிப் புடைத்து வெகுளும் அவர் இதயம் தன்னடக்கம் கெட்டது. சீ! தாழ்ந்த ஒரு குறத்தி கொண்டிருக்கும் காமம் குளிர்த்தும் விசிறியாய், ஊதும் துருத்தியாய் உள்ளதடா.

(உள்ளே ஆரவாரம்)

பார் அங்கே,
அன்னோர் வருகின்றார். ஆனாலும் உற்றுப்பார்.
வையகத்தின் மூன்றில் ஒரு தூண் இழிந்த
[மையலினால்
வேசிக்கு வாய்த்த விகடனாய் விட்டமைபார்.

(அந்தனியும் கிளியப்பெற்றுவும் பரிவாரத்துடன் வருகின்றனர்; பேடி கள் அவளுக்குச் சாமரை இரட்டுகின்றனர்)

கிளி: காதுலே யானாலும் அதன் அளவு கூறீர்.

அந்: அளக்கத் தகும் காதல் பிச்சையிடப் போதாதே!

கிளி: காதற் படுவதற்கோர் எல்லையை நான்
[கற்பிப்பேன்]

அந்: பூதலமும் விண்ணும் புதிதாக வேண்டுமடி.

(ஓர் ஏவலாள் வருகிறாள்)

ஏவ: செய்தி ஐய ரோமி லிருந்து.

அந்: சிறிதாக்கிச்
சொல்லு. துளைக்காதே.

கிளி: சொல்லட்டும், கேளுங்கள்
புல்வியா கோபம் பொழிந்திருப்பாள்—அல்லது
சில்மயீர்த் தாடியுடைச் சீசர், “இதனைச் செய்
அவ்வரசைக்கொள்வாய். இதனை விடுதலை செய்.
செய். அன்றேல் நாங்கள் சிதைப்போம் உனை”
[என்றே
அச்சுறுத்திச் செய்தி அனுப்பி இருப்பானோ?

அந்: எவ்வாறு கண்ணே இயலும்?

கிளி: சில வேளை
உங்களையே சீசர் உதறிவிட்டால் இங்கேயே
நின்றுவிடக்கூட நேரலாம். கேளுங்கள், சீசரின்
—அல்ல, அல்ல, புல்வி... இருவரதும்
கட்டளையா? நான் எகிப்தின் மாதேவி ஆதலின்
நீர் வெட்கமா கொண்டீர், வெருட்டுகிற புல்-
வியா சீச்சுக் குரலிலே வைதவற்றைக் கேட்ப
தற்கு? தூதர்களே, வாருங்கள். சொல்லுங்கள்
என்னவென்று.

அந்: தைபரிலே ரோமே உருகட்டும். பேரரசின்
பாஷு முகடிந்து பாழ்பட்டும். என்புகலோ
இங்கே உளதாம். இராச்சியங்கள் தூசெனக்கு.
சாணி நிலம் எம்மை, விலங்கை ஒருங்குண்ணும்.
இவ்வாறு செய்வதுதான் ஏற்றம். எமைப்போல
ஒன்றுக்கொண் றுகி உறுவதொரு சோடி எனில்
ஒப்பிலா தோங்கியயர்ந்து விட்டோம் என்பதனை
இந்த உலகம் அறிக.

கிளி: இனிய பொய்கள்.
புல்வியா தன்னை, மணந்தவனைக் காதலிக்க
வில்லை அவர். ஏனும்? நான் பேதை அல்லனே!
ஆனாலும் அவ்வாறு தோற்றுவேன். அந்தனியும்
தானாவார்.

அந்: ஆயின், கிளியப்பெற்றுவின்
கிளர்ச்சியால்—அன்பே, எம் கேளிக்கை
[நாழிகைகள்
வினாகக்கூடாது—வெஞ்சொல் உரைகளினால்.
காதல் இன்பம் இன்றிக் கணம் ஒன்றும் நீளற்க.
இன்றிரவின் ஆடல் எது?

கிளி: தூதைக் கேளுங்கள்.

அந்: போ நீ! நெடுகப் பொருகின்றாய். மாராணி.
ஏசல், அழுதல், இனித்தல் எது எனினும்
விசும் சுவைகள் உனை அவைகள் மேவிவிடின்.
உன்னையன்றித் தூதெதுவும் வேண்டேன்.
தனிமையில்
நாம் வீதி வழியே உலாவி, மனிதர்களின்
பண்புகளைப் பார்ப்போம். கடந்தஇரவும் இதைத்
தான் விழைந்தீர் தேவி. வருக, ஒன்றும்பேசாதீர்.

(அந்தனியும் கிளியப்பெற்றுவும் பரிவாரங்களுடன் செல்கின்றனர்)

டெமோ: அந்தனிக்குச் சீசர் அவளவுக்குத் துச்சமா?

பிலோ: அந்தனிக் கேற்ற அருமை இழந்தவராய்
அந்தனி அல் லாமல் அவர் அமையும் போதுகளும்
உண்டு சில வேளை.

டெமோ: ரோமில் இதே வகையாய்ப்
பொய்யுரைக்கும் அந்தப் பொதுவர்களை
[ஒப்புவது
போல்தான் அவர் உள்ளார். உள்ளம்
[வகுந்துகிறேன்.
நானே நலங்கள் நடக்கும் என்று நம்புவோம்.

(செல்கின்றனர்)

கூளம் 2- அலெக்சான்ட்ரியா கிளியப்பெற்றுவின் அரமனையில்
வேரோர் அறை.

(கிளியப்பெற்றுவின் பரிவாரத்தினர் வம்பளந்து கொண்டிருக்கின்றனர்)

இனே: பேசேல்; வருகிறார் அந்தனி.

சாமி: சே! ராணியார்.

(கிளியப்பெற்று வருகிறார்)

கிளி: கண்டிரா என்னரசை?

இனே: இல்லை அம்மா.

கிளி: இங்கன்னார் வந்திலரா?

சாமி: இல்லையே தேவி

கிளி: மகிழ்ந்திருந்தார். பின்னர் திடும் என்றோர் ரோம எண்ணம் கொண்டு விட்டார். இனேபாபக!

இனே: என்னரசி!

கிளி: எங்கென்று தேடி இங்கே இட்டுவா. எங்கே அலெக்சாக?

அலெக்: இதோ தேவி! ஏந்தலார் வந்துவிட்டார்.

கிளி: ஏறிட்டு நோக்கோம் நாம், வாருங்கள் எல்லாரும் போவோம் ஒருமிக்க.

(கிளியப்பெற்றுவும் பிறரும் வெளியேறுகின்றனர்)

(அந்தனி வருகிறான் தூதனிடலும், ஏவலருடனும்)

தூத: புல்வியா, தங்கள் மனையாள் முதல் களத்தே வந்தார்.

அந்: என் தம்பி லுசியன் தனை எதிர்த்தா?

தூத: ஆம். எனினும், போரோ அதிவிரைவில்

[முற்றிற்று.

சீசர்க் கெதிராய்ச் சிநேகம் பிடித்தார்கள்.

இத்தாலி நாட்டால் இவரைத் துரத்தி

[விட்டான்.

சீசர் தன் சண்டைச் சிறப்பு மகிமையினால்.

அந்: வேறும் என்ன தீய செய்தி?

தூத: சொல்வதற்குக் கூசுகிறேன்.

அந்: அஞ்சாதே, சொல்க. அறிவீனர்—கோழைகளே சொல்வோரின் மீது சாரீர் என்று பாய்வார்கள். சாவோலம் ஆனாலும், சத்தியத்தைச்
[சொல்வோரைச்
சிறவே மாட்டேன், நான்.

தூத: செய்தி இது தீது. லபியேனன் தன்னுடைய
பாதியச் சேனை கொண்டு
யூபிரற்றீசாறு முதல் ஆசியா பற்றிவிட்டான்.
சீரியா, லீடியா வென்றான்-அயோனியா பற்றி
இங்கேயோ— [விட்டான்.

அந்: அந்தோனி—

தூத: என் பிரபோ!

அந்: சொல்லுவதைச் சொல்லு. சுருக்கி மழுப்பாதே.
ரோமில் கிரியாள் உரைக்கப் படும்பெயரால்,
புல்வியா சொல்லால் புகல்க எல்லாம்.
[கூர்மொழிகள்
கொண்டெம் குறையை உழுக. எங்கள்
[சித்தங்கள்
சம்மா கிடக்கக் களைகள் மிகுத்து விடும்
ஆதலால் எல்லாம் அறைக. சற்றும் அஞ்சாதே.
சற்றுப் பொறுத்துக்கொள்.

தூத: தங்கள் சித்தம் போல.

(வெளியேறுகிறான்)

அந்: சிசிய னிருந்தென்ன செய்தி உண்டு, சொல்லுங்
கள்.

ஏவ1: ஆள் ஒருவன் உள்ளானா, அந்த இடத்திருந்தும்?

ஏவ2: காத்துள்ளான் தங்களுக்காய்.

அந்: காண வரச்சொல்லு.
இந்த எகிப்துத் தனைகள் அறுக்கேனெல்,
காமக் கிழச்சிறுமைக் காளாகிநான் ஒழிவேன்
என்ன, சொல்க.

(இரண்டாவது தூதன் வருகிறான்)

தூத2: புல்வியா, தங்கள் மனையாட்டி
காலமாய் விட்டார்.

அந்: இறந்த இடம் யாது?

தூத2: சிசியன். அவர் நோய் நீட்சி, செய்த பிறவேறும்
தாங்கள் அறிதல் அவசியமாம். இங்குண்டு.

(கடிதமொன்றைக் கொடுக்கிறான்)

அந்: போகலாம்.

(இரண்டாம் தூதன் பேசுகிறான்)

அந்தோ, ஆ! போயிற்றோர் நல்ல உயிர்.
அவ்வாறு நானும்விழைந்தேன். வெறுத்தெறிந்த
பண்டமே மீண்டும் விரும்புவோம். இப்போது
வேண்டும் பொருளே வெறுக்கப் படும், காலம்
சுற்றிப் புரளின். மறைந்தமையால், ந ல் ல ள்
[அவள்.

வீசியகை அன்னவளை மீட்க விரும்புவது,
மாய அரசியிவள் மையல் விடவேண்டும்.
சோம்பல் கொடிது. தொலைத்து முடித்துவிடும்.
எங்கே இனோபாக?

இனோ: என்ன உங்கள் சித்தம் ஐயா?

அந்: இங்கிருந்து நாம் போக வேண்டும், விரைவாக.

இனோ: அதைவிட எங்கள் பெண்கள் எல்லோரையும்
கொன்றுவிடலாமே! ஈவிரக்கம் இல்லாவிட்டால்
இவர்கள் செத்துப் போவார்கள். நாங்கள்
இவர்கள் மடிவார்கள். [பிரிந்தால்,

அந்: போகத்தான் வேண்டும்.

இனோ: அவசியம் வந்தால், பெண்கள் சாகட்டும்.
சும்மா எறிந்து விடுவது பரிதாபம்தான். ஆனால்
இலட்சியத்தின் முன்னிலையில் பெண்கள் சிறு
தும்பு. இதைப்பற்றிச்சிறு செய்தி எட்டினாலே,
செத்துப் போவாள் கிளியப்பெற்று. இதிலும்
துச்சமான தருணங்களில் அவள் இருபது தட
வையாவது செத்திருப்பாள். நான் கண்டிருக்கி

றேன். சாவதில் அவளுக்கு அமோக ஆசை. சாவுக்கும், அவளுக்கும் காதலோ?

அந்: மனித கற்பனைக்கெட்டாத சாகசக்காரி.

இனே: சே! சே!! இல்லை, ஐயா. காதலின் மிக நுண்ணிய பதார்த்தத்தால் ஆனவைதான் அவளின் உணர்ச்சிகள். அவள் மூச்சும், கண்ணீரும், காற்றும், நீரும் என்று சொல்லக்கூடாது. பஞ்சாங்கச் சாதத் திரிமாரும் முன்னறிந்து சொல்லாத புயலும் சூறைக்காற்றும் அவை. இது சாகசமா? அப்படியானால் அவள் யூப்பிற்றர் தேவன் போல மழையும் பெய்விப்பாள்.

அந்: அவளை நான் பார்க்காமலே இருந்திருந்தால்...

இனே: வியத்தகு வேலைப்பாடு ஒன்றைக் காணாமல் இழந்திருப்பீர்கள், தங்கள் உலாவுக்கே இழி பெயர் தந்திருக்கும், அந்த இழவு.

அந்: புல்வியா காலமானாள்,

இனே: ஐய?

அந்: புல்வியா காலமானாள்.

இனே: புல்வியா?

அந்: காலமானாள்.

இனே: ஏன், ஐய! தேவர்களுக்கு நன்றி செலுத்திச் செய்யுங்கள், ஒரு பெருவேள்வி. தேவர்கள் மனிதன் ஒருவனின் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டால், தையல்காரர்களின் நினைவு அவனுக்கு வர வேண்டும். பழஞ்சட்டை கிழிந்தால், புதுச் சட்டை தைக்கவேண்டியது தான். புல்வியா தவிரப் பூமியிலே பெண்களே இல்லை என்றால், புலம்பத்தான் வேண்டும். இப்போதைய துயரின் முடியிலே தேறுதல் மின்னுகிறது. பழஞ்சட்டை சுழன்றால், புதிய பெற்றிக்கோற் கிடைக்கும். இத்துக்கத்துக்கான கண்ணீரை வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும், வெங்காயம் கொண்டு!

(தொடரும்)

“கடல் கடத்து துறைகளுள்ளே
புலமையினைப் புலம்பெயர்க்கும்
பணி பெரிது,
திரை மறிய அணுதுளைத்து
வானளந்த செந்தமிழ்க்கு
அது சிறிது.
வம்மின் நீர்,
இது மொழியாய் இது புலனாய்
இது செயலாய் அணி வகுப்பம்”

Space donated by

SHAPMAN & Co.,

TEA MERCHANTS,

69, Sea Street,

COLOMBO 11.

“நம்புக நண்ப, என் காதல் என்றுமே
கடல்கடந் துறையும்; காற்றுறை தலங்களைக்
காணநான் புல்லினைப் பெயர்த்து விசும்பிடை
விசுவன், துறைகள் வீதிகள் களங்கள்
கண்டிடப் படமெலாம் அணுகுவன்; அயராது
முயலும் என்வினை முறிக்க ஏதுவாம்
எப்பொருள் கண்டும் என்னகம் துயருறும்.”

வெனிசுநகர் வணிகன்.

1 - 1 - 15 - 22

இடம் அளித்தோர்

ஸ்ரீ கிருஷ்ண கோப்பரேஷன் லிமிற்றெட்

த. பெ. எண் 1286

கோழம்பு